

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Dejectionis ejus certior factus Nicolaus, excaudit; praesertim quòd
intelligeret ordinatum fuisse in loco ejus Episcopum, spreta appellatione.
Itaque ad Hincmarum scripsit, non occultis doloris ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

judicio de Ebbonis abjectione, quasi discordia esset in Remensi Ecclesia pro ejus ordinatione. Unde idem Papa Domino Carolo, sed & Guntbaldo Archiepiscopo, & eidem Hincmaro literas misit, ut cum post diem sancte Resurrectionis Missos suos in servitium Imperatoris mitteret, Treviris cum Episcopis ad hanc discordiam sapientiam convenire studerent.

VIII. Ad probandam autem utramque regulam utar etiam testimonio Hincmari ad Nicolaum Papam scribentis. Hinc juxta Sardinense Concilium, inquit, summus prima & sancte sedis Romane Pontifex pro examinis renovatione ad se reclamans & refugientis cum sua clamoratione dejecti provincialis Episcopi non statim singularitate privilegij & auctoritatis sue restituit, sed remittens eum ad provinciam ubi causa patrata fuerat, ----- aut finitimis Episcopis dignatur scribere, aut e latere suo mitti qui habentes ejus auctoritatem presentes cum Episcopis judicent, & diligenter causam inquisitam definiant.

Ap. Flooard.
lib. 3. Hist. Rem.
c. 13.

CAPVT XXIII.

Synopsis.

I. Contendebant praeerea Episcopi Gallicani appellari non posse à iudicibus electis, etiamsi ij electi essent post appellationem. Ei Gallorum desiderio contradixit Nicolaus primus in causa Rothadi Episcopi Suesionensis. Narratur historia depositionis Rothadi.

II. Dejectionis ejus certior factus Nicolaus, excanduit, praesertim quòd intelligeret ordinatum fuisse in loco ejus Episcopum, sprete appellatione. Itaque ad Hincmarum scripsit, non occultis doloris indicis, adeo ut suspensionem à divinis intentaverit.

III. Synodi acta confirmatorum se negat Nicolaus donec Rothadus fuisset auditus. Tum irascitur ob depositionem Rothadi peractam post appellationem. Scribendum autem fuisse ad Summum Pontificem, iam meisi appellatum non fuisset, ut cognosci posset an is causam retrahere vellet. quòd contrarium est canonis Sardinensis.

IV. Canones violatos ait ex eo capite quòd Episcopus in loco Rothadi fuerit ordinatus post appellationem. Episcopi verò excipiunt eum post appellationem expetisse iudicium Episcoporum. Quid dein actum à Nicolao.

V. Temperata fuit excandescencia Nicolai. Postulat ut aut Episcopi Rothadum restituant, aut aliquos Romam mittant quos coram iudicium renovari possit apud sedem apostolicam.

VI. Hinc occasionem sumpsit Hincmarus scribendi celebrem illam epistolam ad Nicolaum; in qua evulgantur quinque arcana Episcoporum Gallicanorum quoad depositionem Episcoporum. Explicantur regule illae.

VII. Pallium interdum tribuebatur Episcopis, iametsi Metropolitanis non essent. Hi verò contendebant sibi quoque competere privilegium exemptionis à jurisdictione synodorum. Verum exemptio illa non

devogabat auctoritati synodorum. Pallium autem concedi nemini poterat, ob exemptionem illam, absque consensu Regis & Episcoporum Gallicanorum.

VIII. Gregorij igitur quarti & Leonis quarti constitutiones in usum receptae non erant in Gallia, cum id quòd dicitur ante ab eis constitutum fuerat in gratiam omnium Episcoporum, ab Hadriano tribuitur Alvaro Episcopo Nannetensi tanquam privilegium, ratione Pally.

IX. Magni momenti sunt verba Hincmari ex quibus quinque ille Gallorum regule colliguntur.

X. Galli perveraciter contendunt appellari non posse à iudicibus electis, contra tendente Nicolao Papa. Mirabile temperamentum Hincmari.

XI. Ruituram prorsus ecclesiasticam disciplinam scribit ad Nicolaum Hincmarus si sententia adversus Rothadum à iudicibus electis lata infringatur.

I. PRÆTER duas regulas Episcoporum Gallicanorum à nobis propositas capite superiori, tertia quoque prorsus animosè propugnabatur à nostris, non posse nimirum Episcopum damnatum provocare à iudicibus electis, tametsi ij electi essent post appellationem interpositam ad sedem apostolicam. Sed fatendum est Summos Pontifices se ad hanc regulam non accommodasse, licet alias devorassent. Contra, Nicolaus primus ei aperte contradixit in causa Rothadi Episcopi Suesionensis. Varia ei crimina obiecta fuerant in synodo habita in Convicino villa propter Sylvanectum anno octingentesimo sexagesimo tertio, in primis verò depositum ab eo Presbyterum injustè, dissipata bona Ecclesiae, oppigneratum calicem aureum, spretas Metropolitanis monitiones. Cum autem in eo res esset ut sententia jamjam in eum ferenda esset, provocavit ad sedem apostolicam, prorogarique tantisper iudicium obtinuit donec ipse Romam accessisset. Interim schedulam porrexit nonnullis Episcopis synodi, eorum opem implorans. quam schedulam se interpretatus est Hincmarus, quasi Rothadus ad iudices electos provocaret. Itaque Rex synodum transfudit ab suburbium Suesionense, ubi accusator quoque sex Episcopos elegit, quos iudices esse cupiebat. Episcopi verò ad quos Rothadus scripserat, tum etiam sex qui ab accusatore electi erant, eum deponunt, ac statim Episcopum alium in loco ejus ordinant. Ipse verò in exilium pulsus, in monasterium projectus est.

II. Dejectionis ejus certior factus Papa Nicolaus, excanduit, praesertim cum intelligeret ordinatum fuisse in loco ejus Episcopum, sprete appellatione. Statim itaque ad Hincmarum scribit ut famae & sedi suae Rothadum restituat intra spatium triginta dierum postquam hanc epistolam receperit, vel si sententiam existimet esse justam, aut ipse

ipse Romam veniat, aut Legatum mittat, ut jus partium agnoscere Pontifex possit. Quod si obedire contempserit Hincmarus, eum Nicolaus à Missarum solemnibus celebrandis suspendit.

III. Interim synodi Sylvanectensis acta Romam deferuntur ab Odone Episcopo Belvacensi; quæ confirmatum se negat Pontifex (id enim postulabatur) donec auditus fuisset Rothadus. In epistola autem scripta ad synodum significat gravissimam offensionem sibi concitatum esse ex eo quod Rothadus depositus sit nulla ratione habita appellationis ab eo interpositæ ad sedem apostolicam. Ait verò, secundum canones Sardicenses permissam esse appellationem; ac tamen Rothadus non appellasset, eam tamen juxta canones illos incubuisse necessitatem ut ad Summum Pontificem scribendum fuerit; quò sciri ac cognosci posset an is causam retractari vellet, ac iudices ea de causa dare. Sed heic obiter adnotandum est Nicolai mentem in hac ultima clausula contrariam esse canoni Sardicensi, qui necessitatem synodo non imponit mittendi acta ad Summum Pontificem, nisi in casu appellationis, ut dein ipse judicare possit an iudicium sit renovandum.

IV. In epistola verò xix. ad Hincmarum manifestè peccatum esse ait ab Episcopis adversus canones, eò quod post appellationem Rothadi alium Episcopum in loco ejus ordinaverant. Et quoniam Episcopi excipiebant eum post appellationem ad sedem apostolicam Episcoporum iudicium expectasse, reponit Nicolaus ex Rothadi ore intelligendum esse quænam ipsi mens tunc fuerit. Quamobrem eis præcipit ut duo vel tres ex ipsis veniant ad sedem apostolicam, vel vicarios suos mittant, Rothadumque adduci faciant, ut partium jura intelligi possint. Quod si intra triginta dierum spatium à diè receptionis hujus epistolæ paritum non fuerit, eos suspendere se ait à Missarum solemnibus celebrandis. Declarat autem se, si illi moras neçant, ad Rothadi absolutionem processurum. Ipsum quidem Rothadum à nobis, inquit, apostolicæ sedis more à damnationis vinculo fore solvendum. Ut autem Episcopos in partes trahat, eorum quoque interesse ait ut negotium illud ea ratione terminetur. privilegia enim apostolica sedis multum valere ad propulsandas injurias quas Episcopis fortè inferri contingit. quod enim nunc Rothado accidit, posse statim unicuique eorum evenire. Adferam autem ipsa verba Nicolai: *Privilegia sedis apostolicæ regmina sunt, ut ita dicam, totius Ecclesiæ catholice. Privilegia inquam hujus Ecclesiæ munimina sunt*

Tom. II.

circa omnes impetus pravitatum. Nam quod Rothado hodie contigit, unde scitis quòd cras cui-libet non eveniat vestrum? Sic Apostolus admonet dicens: Qui putat se stare, videat ne cadat. Quòd si contigerit, ut verbis utamur prophetiis, ad cuius rogo, confugietis auxilium?

V. Ex hac porro epistola constat temperatam jam tum fuisse excandescentiam Nicolai; qui paulò commotior Rothadum restitui iusserat, scripta ad Hincmarum epistola, quòd de juri non potuisset pendente appellatione. Nam in posteriore ista ad Episcopos synodi Sylvanectensis, quæ scripta non est imprudenter, sed post maturam deliberationem, declarat non cogitare se de restituendo Rothado nisi postquam constiterit nolle eos Romam accedere, aut vicarios mittere, pro retractanda ejusdem Episcopi causa.

Itaque post epistolas Nicolai ad synodum, ad Regem, & ad Hincmarum scriptas, Rothadus monasterio egredi iussus est. Papa verò ad eum dein scripsit ut si se non existimet habere bonam causam, abstineat à profectio-
Nicol. ep. 34. ad Rothadum.
 ne in Urbem. se enim Episcopis scripsisse gratam sibi fore restitutionem ejus, si ipsi ita censuerint, vel aliquos ex ipsis Romam mittant queis coram iudicio renovari possit apud sedem apostolicam.

VI. Hinc occasionem sumpsit Hincmarus scribendi ad Nicolaum eam epistolam quæ apud Flodoardum extat in libro III. historia Remensis cap. XIII. in qua evulgantur quinque arcana Episcoporum Gallicanorum quoad depositiones Episcoporum. Primum enim docet synodis comprovincialibus juxta canones Nicænos & aliorum Conciliorum ac decreta Pontificum Romanorum competere jus definiendi omnes causas Episcoporum vel Clericorum, neque necessarium esse ut ob eas Summum Pontifex adeatur. Tum si quid dubietatis emerferit in iudiciis Episcoporum, id est, si ea causa incidat quæ definita non sit in canonicis, & quæ propterea definiri nequeat in synodo unius vel plurium provinciarum, accedendum esse ad divinum oraculum, id est, ad sedem apostolicam. Tertio, Episcopum, postquam depositus fuerit, appellare posse, si velit, Episcopum Ecclesiæ Romanæ; id est, ejus appellationem admitti non posse antè quàm iudicatus sit, & à gradu suo dejectus in synodo provinciali, juxta Concilium Sardicense. Tum verò renovandum esse iudicium, si Romanus Episcopus iusserit renovari. Quarto, appellari prorsus non posse à sententia Episcoporum quos iudices elegerint accusator & reus. Quinto, Metropolitanos qui Pallium à Summo Pon-

Z z